

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

www.narodnopoziroiste.rs

Издаје Народно позориште у Београду

СЛИКА БАЛЕТ ПО ИСТОМ ИМЕНУ РОМАНУ ОСКАРА ВАЈЛДА ДОРИЈАНА ГРЕЈА

 ПРЕМИЈЕРА
30. 03. 2015.

 КОРЕОГРАФИЈА И РЕЖИЈА
ВЛАДИМИР ЛОГУНОВ

ПОРУКА ПОЉСКОГ РЕДИТЕЉА КШИШТОФА ВАРЛИКОВСКОГ ЗА СВЕТСКИ ДАН ПОЗОРИШТА

Ми живимо после завршетка света

Синоћ је, у оквиру обележавања Светског дана позоришта, пре почетка представе „Хенри Шести“, драмска уметница Народног позоришта Марија Виц-

ковић прочитала традиционалну Поручу ИТИ. Сваке године се на тај дан, 27. марта, у театрима широм света пред представу чита Поруча коју, по избору Интернационалног позоришног института Светске организације за извођачке уметно-

сти (International Theatre Institute ITI; World Organization for the Performing Arts), пише неки значајан театарски уметник. Ове године то је био пољски редитељ Кшиштоф Варликовски (Krzysztof Warlikowski, 1962), који је својим колегама

и публици поручио:

„Позоришне прегоаце најлакше проналазимо ван позоришта. То су обично они који позориште не користе као машину за репродуковање клишеа и конвенција.“

(наставак на стр. 2 и 3).

 ПОЗОРИШНЕ
НОВИНЕ

 Вечерње
НОВОСТИ

ПОПУСТ

ПРИ КУПОВИНИ КАРТЕ

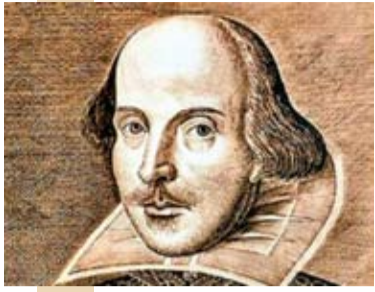
20%

Меланхолични снови грофа Саве Владиславића, поклон после премијере

YUGOROSGAZ

РОМЕО И ЈУЛИЈА

Гостујућа представа „Ромео и Јулија“, по тексту Вилијама Шекспира и у режији Предрага Микија Манојловића, биће премијерно изведена у недељу 5. априла на Великој сцени. Улоге тумаче Менсур Сафциу (Ескало), Никола Ракочевић (Парис), Арменд Исмајли (Монтеки), Небојша Глоговац (Капулет), Албан Укај (Ромео), Горан Јевтић

(Меркуцио), Арменд Балочу (Бенволио), Фарис Бериша (Тибалт), Уликс Фехмију (Лоренцо), Едона Решитај (Госпођа Монтеки), Наташа Тапушковић (Госпођа Капулет), Милица Јаневски / Јована Гавриловић (Јулија), Анита Манчић (Јулијина дојиља), Арта Селими (Наратор, Коментатор, Слуга, Апотекар). Драматург је Олга Димитријевић, сценограф Бранко Хојник, костимограф Зора Мојсиловић Поповић, кореограф Соња Вукићевић, а музику је компоновао Владимир Пејковић. Реч је о копродукцији Културног центра „Радионица интеграције“ из Београда и „Qendra Multimedia“ из Приштине, а репризе су 8. и 9. априла.

М. Б.

ЖАНКА АНИТИ МАНЧИЋ

Драмска уметница Анита Манчић добитница је Награде „Жанка Стокић“ коју додељују Народно позориште у Београду, Компанија „Новости“ и Град Пожаревац, а свечано уручење биће одржано сутра, 29. марта, у 12 часова на Великој сцени. Одлуку о овогодишњем лауреату је једногласно донео жири чији је почасни председник Мира Ступица, а чланови су били главни уредник и генерални директор „Новости“ Ратко Дмитријевић, в.д. управника Народног позоришта Дејан Савић, прошлогодишња добитница Мира Бањац и управник Српског народног позоришта у Новом Саду Александар Милосављевић. Високо признање, установљено 2003, уручује се сваке године глумици чија је „личност обележила позоришни и филмски живот Србије својом стваралачком зрелашћу и богатством глумачког израза“, а састоји се од плакете коју дарује Национални театар (рад академског сликара и сценографа Герослава Зарића), статуете Жанке Стокић (дар града Пожаревца, рад академског вајара Миливоја Богосављевића) и новчаног износа који поклањају „Вечерње новости“. Досадашње добитнице ове награде су Светлана Бојковић, Милена Дравић, Радмила Живковић, Ђурђија Цветић, Ружица Сокић, Јелисавета Сабљић, Гордана Ђурђевић Димић, Дара Џокић, Мирјана Карановић, Љиљана Благојевић, Љиљана Стјепановић и Мира Бањац.

Р. П. Н.

УСПЕХ „ДЕРВИША“ У БЕЧУ

Представа „Дервиш и смрт“, према истоименом роману Меше Селимовића, по драматизацији Борислава Михајловића Михиза, у адаптацији и режији Егона Савина, одиграна је у недељу 22. марта на сцени Акцент театра у Бечу. Одушевљена публика у препуној сали, распродатој још пре месец дана, бурним и дугим аплаузом је испратила глумачки ансамбл предвођен Николом Ристановским.

М. Б.

ЈУБИЛЕЈ „ТЕСЛЕ“

Поводом 20. година од Премијере, у петак 24. априла на Сцени „Раша Плаовић“ биће изведена дуодрама Стевана Пешића „Тесла или прилагођавање анђела“, у режији Душана Михајловића. Измишљени интервју који је Тесла 1899, у својој лабораторији у Колорадо Спрингсу, дао новинару часописа „Билтен бесмртности“, тумаче Љубивоје Тадић (Никола Тесла) и Радван Миљанић (Џон Смит).

М. Б.

ИНТЕРВЈУ | ВЛАДИМИР ЛОГУНОВ

Борба са сопственим

Премијера балета „Слика Доријана Греја“ у кореографији и режији Владимира Логунова биће одржана на Великој сцени Народног позоришта 30. марта 2015. Познати кореограф после паузе од четрнаест година, колико је прошло од поставке веома популарне балетске представе „Доктор Цекил и мистер Хајд“, представиће своју кореографску визију чувеног романа Оскара Вајлда. У разговору за Позоришне новине не крије задовољство због поновног рада у Народног позоришту, а посебно истиче изузетну сарадњу са балетским уметницима који су одлично препознали његове идеје и кореографска решења.

Познати роман „Слика Доријана Греја“ био је тема многих позоришних представа и екранизација. Да ли су Вам специфичности балетске уметности наметнуле извесна ограничења у приступу овом делу?

Признајем да је био велики изазов креирати кореографију која ће потпуно увести гледаоца у сценски приказ драмске радње. Тешко је само покретом испричати причу. Дуго сам размишљао и истраживао како бих пронашао пут до савршене комбинације покрета, музике и либрета. Ово је ипак драма без речи.

Музика у представи је веома специфична. Како сте се одлучили за композиције различитих аутора?

Избор музике сам поверио Александри Паладин, музичкој уредници Радио Београда. Она

ми је драгоцен сарадник и много ми је помогла да пронађем одговарајућу музику за сваку слику, сваки део приче. Моја идеја је од самог почетка била да користим музику изузетног енглеског композитора Ралфа Вон Вилијамса,

Либрето је написао Душан Милосављевић, избор музике сачинила Александра Паладин, асистент кореографа је Маја Варићак-Антић, сценограф Борис Максимовић, костимограф Катарина Грчић Николић, а репетитори су Милица Безмаревевић, Марија Вјештица, Паша Мусић. У представи наступу целокупни ансамбл Балета, а у двострукој солистичкој подели, улогу Доријана Греја припремају Дејан Коларов и Игор Пастор. Поред њих, представиће се и солисти: Бојана Жегарац Кнежевић, Тамара Ивановић, Милан Рус, Милош Маријан, Тејлор Клоу (Taylor Clow), Мартин Хамер, Милица Јевећ Дрндаревић, Ивана Савић Јахић и други.

који није много познат код нас. Његова снажна, експресивна музика нам је послужила као основ. Све остало је изабрано у односу на либрето и последица је дугог трајног истраживања и напорног заједничког рада. Користили смо и композиције других аутора као што су: Кшиштоф Пендереcki,

Берђ Лигети и Мајкл Типет.

Да ли сте задовољни сарадњом са балетским играчима? Како су одговорили на Ваше кореографске захтеве?

Већ на првим пробама смо се разумели. Играче добро познајем, многи су били моји ученици у балетској школи. Тешко је када вас играч не разуме. Ја више нисам толико млад да бих могао да им сам покажем покрет. Али, није било препрека. Одлично су разумели моју идеју. Носиоци главних улога су посебно добро одговорили задатку. Сматрам да ће ове улоге значајно утицати на њихове каријере.

Идеју за балет пронашли сте у делу написаном крајем деветнаестог века. Да ли је данашње доба савремених тенденција добар терен за презентовање овакве врсте литературе и то језиком покрета?

Литерарни предлоказ је само основ, а развој мојих идеја представља неко другачије размишљање, уз извесно одмицање од оригинала. На самом почетку, моја идеја је била да се радња романа пребаци у данашње време, међутим, у међувремену је познати енглески кореограф Метју Борн (Matthew Bourne) представио своју кореографску верзију Доријана Греја у том маниру. Претекао ме је, у извесном смислу. Помислио сам да не би било добро да се на исти начин бавим том темом. Због тога сам се одлучио за реално време одвијања радње романа, али моја визија трага за нешто слободнијим покретом. Апсолутно не одступамо од неокласике, али желим да мо-

НАСТАВАК СА НАСЛОВНЕ СТРАНЕ

Они проналазе пулсирајуће изворе и живе токове река који привидно заобилазе позоришне дворане где се свакодневно окупљају легије људи у настојањима да подражавају некакве светове. Имитирамо, уместо да стварамо властите светове који треба да су фокусирани, чак и да зависе од дебате са публиком и њених реакција; ти светови протичу скривени а позориште једино има моћ да их открије.

Такве водиче налазим углавном у прози. Стално и свакодневно размишљао о писцима који су, пре стотинак година, пророчки, иако опрезно, описали сумрак европских

Кшиштоф Варликовски

богова који је нашу цивилизацију оставио у таму, до данас неразајашњеној. Мислим на Франца Кафку, Томаса Мана и Марсела Пруста. Данас бих овој групи пророка додао и Џона Максвела Куџија.

Њихово заједничко осећање небрањеног краја света, не планете, већ модела међуљудских односа, поредака и побуне, сада нас снажно прати. Нас, који живимо после завршетка света. Насупрот криминалу и конфликтима који се разбукутавају све више и више да ни свеприсутни медији са њима не држе корак. Али ови пожари брзо постају досадни, неопозиво нестају из медијских извештаја, а ми остајемо беспомоћни, престрављени, опкољени. Више не успевамо да градиво куле, а зидине, које тврдоглаво подижемо, не бране нас ни од чега, напротив, саме траже заштиту и бригу тро-

ДЕМОНИМА

ја кореографија кореспондира са садашњим тренутком.

Да ли се и данашње друштво огледа у слици Доријана Греја?

Он је веома актуелан и данас. Окружени смо таблом а

кукавичлук у најгорем облику. Недостатак храбрости да себи признаш ко си у ствари.

шта ће преовладати. Морам се борити

који нам пласирају искључиво лепотице или неке „значајне“ личности у чудним ситуацијама. На фотографијама доминира физичка лепота, али се иза тога крију бројне бизарне сцене, убиства, насиље. Као и у роману, Доријан Греј данашњице је леп и млад, али у потпуности разорен изнутра. Његово стање је све лошије и он коначно одлучује да нестане са овог света.

Чини се да Доријан Греј константно бежи од себе самог, али и других људи. Како га Ви доживљавате?

Он апсолутно није свестан својих могућности. Оптерећују га окружење и све што се дешава око њега. То неминовно доводи до краја. Једноставно, жели да уништи сведоке, оне који добро знају ко је и шта је он у ствари. Зато је и одлучио да уништи своју слику како не би остао никакав траг иза њега. Не само да бежи од самог себе, већ не жели ни да се суочи са оним што јесте. То је

Где се налази корен његовог проблема?

У жељи и потрази за вечитом младошћу. Немогуће је живети на насловној страни часописа.

Сличном тематиком бавили сте се и у балету „Доктор Цекил и мистер Хајд“. Изражен дуализам добра и зла наводи на помисао да Вас та тема константно интригира.

Тема јесте слична, али није иста у потпуности. Мотиви јунака су различити. Доктор Цекил тражи лек који би био спас за цео свет, али преовладава његова мрачна страна. Доријан није таква. У нереалној визији света, у потрази за вечитом младошћу, а у мрачном окружењу, постаје лош. Доктор Цекил не жели да буде таква. Лек који он справља, чини га злим. А на Доријана изузетно утичу околности и друштво. Он нема никакве циљеве, посебно не племените. Он једноставно ужива у животу. Добро и зло постоје у сваком човеку. Од нас зависи

ти са демонима, не дозволити да они овладају нама, већ ми њима.

Оскар Вајлд је управо о томе писао, да је само пуко уживање смисао живота. То је порука и данашњег доба. Ствари се нису много промениле, а време тече...

Искључиво уживање није и не сме бити смисао живота. Човек ипак мора да има и друге жеље, одређене циљеве. Природно је да сви желимо да уживамо у благостању, међутим постоје и различите вредности којима треба да тежимо. Сведоци смо агресивне промоције вечне младости свуда око нас. Савремене технологије су одлично оруђе за то. Ипак, очигледно је да проток времена није пресудан. Данас користимо друштвене мреже, различите медије. У време Оскара Вајлда користила су се усмена предања. Мит о лепоти и непролазној младости очигледно је исконски присутан у људима.

■ Бранкица Кнежевић ■

шећи највећи део наше животне енергије. А ми немамо снаге ни да покушамо да видимо шта је иза капије, иза зида. И само због тога треба да постоји позориште и у томе да тражи своју моћ. Да завирује тамо где је гледање забрањено.

‘Предање покушава да објасни необјашњиво. Пошто оно проистиче из истините подлоге, мора у необјашњивом и окончати’, речи које је Кафка уздигао до метаморфозе предања о Прометеју снажно се односе на то какво позориште треба да буде и таквом позоришту, које треба да има почетак у дубини истине и да проналази крај у свим његовим делатницима, онима на сцени и онима у публици, честитам свим срцем.’ (С пољског пре-вео Зоран Ђерић)

■ Р. П. Н. ■

ПРЕМИЈЕРЕ ДРАМА

Томас Бернхард

први пут на сцени Народног позоришта

МОЈЕ НАГРАДЕ

ауторски пројекат М. Пелевић и С. Бештића
копродукција са Културним центром Панчева
4. април 2015 – Београд
5. април 2015 – Панчево

Александар Поповић

поново на сцени Народног позоришта

БЕЛА КАФА

редитељ Милан Нешковић
28. април 2015.

МУЗЕЈ
НАРОДНОГ
ПОЗОРИШТА
2010

АПРИЛ 2015.

ИЗЛОЖБЕ

• ПРВА ПОСТАВКА
аутор Зорица Јанковић

• ДАРОВИ И ДАРОДАВЦИ
аутори Ана Томић
Весна Бижић Омчикус, Александар Келић

ЧИТАЛИШТЕ–ПОЗОРИШТЕ

14. 4 | 19.30 Бранислав Нушић, ПРИПОВЕТКЕ ЈЕДНОГ
КАПЛАРА, у извођењу драмског уметника Зорана Ђосића и
Нине Ђосић (обоа)

20. 4 | 19.30

26. 4 | 19.30 монодрама СТРАХ ОД ЉУБАВИ по роману
Лепосаве Јовановић, у извођењу драмске уметнице Соње
Јауковић

ПРОМОЦИЈЕ

15. 4 | 18.00 Момчило Ђира Животић, УПРАВНИК И
ГЛУМАЦ – СЕЋАЊЕ НА ВЕЛИМИРА ЛУКИЋА, издавач
Студио 789, Београд

25. 4 | 18.00 ИЗ РИЗНИЦЕ ОПЕРЕ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА,
промоција аудио компакт дискова старих представа

КОНЦЕРТ

16. 4 | 18.00 ПРЕДСТАВЉАМО МЛАДЕ
Емилија Благојевић, виолина, Гордана Марјановић, клавир

28. 4 | 18.00 ВЕЧЕ ШУБЕРТА

Гордана Гавриловић, сопран, Тајјана Дробни, клавир,
Војислав Дукић, кларинет

ОТВОРЕНА ВРАТА

25. 4 | 12.00

ДОДЕЛА НАГРАДЕ

29. 4 | 13.00 Свечана додела Награде „Терпсихора“
Удружења професионалних балетских играча, кореографа и
балетских педагога Србије

МОДНА РЕВИЈА

29. 4 | 18.00 ИГРА БОЈА, Модна ревија накита у
организацији Дрине Пешић

Музеј Народног позоришта у Београду. Тел: 328 44 73

КОНЦЕРТ АНСАМБЛА IMPRESSIONATO

У оквиру циклуса „Концерти“, 14. марта је у Музеју Народног позоришта наступио камерни ансамбл „Impressionato“ – Сања Косанић, сопран, Тијана Дмитривић, флаута и Миливоје Вељић, клавир.

На програму су била дела Бајса, Ковачевића, Келера, Шемер, Коћантеа... као и нове нумере на репертоару овог ансамбла – песме Аријела Рамиреса и Кола Портера у аранжману композитора Марка Марића.

Р. П. Н.

ОПЕРСКА РИЗНИЦА

За суботу, 25. април, Музеј Народног позоришта најављује промоцију нових наслова у оквиру едиције „Из ризнице Опере Народног позоришта“. Да подсетимо, реч је о старим аудио снимцима извођења оперских представа на сцени нашег националног театра, који су пре неколико година, кад је едиција покренута, изазвали велико интересовање љубитеља ове уметности. Ранији тиражи су одавно распродати.

Ј. С.

ИНТЕРВЈУ: НАДА ШАРГИН, ДОБИТНИЦА НАГРАДЕ „ПЕТАР БАНИЋЕВИЋ“

Инспирација а не имитација

Низу престижних признања, међу којима посебно место заузимају две Стеријине награде, две „Царице Теодоре“, „Вељко Маричић“, „Зоран Радмиловић“, Златни ћуран... глумица Народне позоришта у Београду Нада Шаргин недавно је придружила и Награду „Петар Банићевић“.

Награда која Вам је уручена прекиноћ, носи име великог глумца и угледног педагога. Да ли се ово признање по нечему издваја од свих досадашњих које сте добили?

Веома је незахвално причати по чему се неко признање издваја од осталих, зато што, бар кад сам ја у питању, имам и награде са именима неких других, исто тако добрих и одличних глумаца, као што је био, рецимо, Зоран Радмиловић. Ова награда је специфична по томе што је додељује Национални театар и то глумцима из ансамбла млађим од 40 година, што значи да у трку за њу улази само једна ужа група људи. Мени је Награда „Петар Банићевић“ посебно важна и драга зато што носи име човека кога сам познавала, али не тако блиско, већ негде из неког прикрајка, издалека. С обзиром на то да је био професор на Академији уметности у Новом Саду, на катедри за глуму, где сам и ја студирала, била сам у прилици да се често дружим са његовим студентима. Они су га веома поштовали. Никад ни од кога нисам чула да је неки његов студент рекао нешто лоше о њему, не само као педагогу, већ и као особи.

ауторитативног човека и уметника посебног, рафинираног, укуса. Био је прави господин. Ова награда ми је, између осталог, веома драга управо и због његовог стила понашања и начина живота који је

легама истих година, оних нешто млађих и старијих, као и многих данашњих, за уметнике који су били веома опуштени и једноставни у изразу. Дакле, имали су природан ток реченице, а то је нешто

неки начин, заправо узори у послу којим се бавите?

Не само они, има их још. Много. Али, када је реч о њима, свакако да су ми узор по начину на који су се бавили својим послом

ла да тај проблем немам, а и да за улазницу на филм није најбитније лепо се сликати. Битан је унутрашњи садржај и начин размишљања. Професионално сам почела да снимам тек у 26. години, а после тога клупко је полако, али сигурно почело да се одмотава. Задовољна сам што радим, како би се рекло, на сва три колосека. Никад се не бих одрекла једног због другог. За сада. Али, ко зна.

Какве улоге Вас посебно инспиришу, привлаче?

Оне које немају много додирних тачака са неким претходним које сам играла. У једном тренутку, заређало ми се да тумачим неке жене са сличним проблемима, па ми се дешавало да, после четврте или пете улоге, дођем у ситуацију да не знам шта више да извучем из себе. Због тога сам одбила неколико кастинга, па и улога на филму. Мада, сада ми унутрашњи глас говори – ћути бре, криза је, има да играш све.

Ивета Потје је једна од оних улога које се свакако не одбијају?

Ја сам желела да је радим на један начин, али је редитељка Ана Томовић желела да она буде потпуно посебан лик који носу ту бизарну страну и линију комада. Та улога, иако не одскаче много од онога што сам до тада радила је, у неком глумачком смислу, ипак другачија, јер је Ана од нас захтевала да се бавимо причом, да све своје снаге, и психолошке и емотивне, уткамо у Брехта. Њена идеја је била да у први план игре ставимо Брехта, а не лик. Желела је да се што боље чује она црна мисао упозорења коју Брехт нуди тим текстом. И то да се чује баш данас...

Колико сте задовољни досадашњим током каријере?

Било би неукусно рећи да сам незадовољна. Иза себе имам већ доста улога, добила сам и многе награде. То је потврда да сам доста тога урадила веома добро. Али... опет, желим више...

У ком правцу бисте волели да Вам се даље развија каријера?

Волела бих да одиграм неке велике улоге које ће ме интригирати, али и оне мале којима ћу имати шта да кажем не само публици, него и себи. Јер ми, кроз ове велике писце, те паметне и духовне људе, пуно учимо и о себи, исправљамо себе, радимо на себи, преиспитујемо се... Жеља ми је да моја каријера иде управо у том правцу, да што више радим на себи.

■ Микојан Безбрадица ■

Фото Милан Тврдишић

водио. Волела бих да се тај неки његов модел односа према уметности и животу више устали и међу нама, млађим генерацијама глумаца. Такође, веома је значајно и да је Петар Банићевић, иако је припадао том, условно речено, прошлом времену и театру, био, у суштини, јако модеран глумац.

Награда „Петар Банићевић“ коју Народно позориште у Београду додељује за уметничко достигнуће, висок професионализам у послу и однос према Националном театру, ове године је додељена Нади Шаргин за улогу Ивете Потје у представи „Мајка Храброст и њена деца“, по тексту Бертолта Брехта, у режији Ане Томовић.

што и данас, многи од нас, јуре и покушавају да достигну. Били су уверљиви не само због природности, већ и због јасне мисли лика, животности, саосећања и поистовећења. Машта им је била велика. То није једноставно, то је посебна вештина. Само тежити томе да будете природни је опасно, јер без ових других квалитета звучите преприватно и тупо. То посебно добија на значају када се узме у обзир да су највећи део своје каријере градили у времену у којем је глума била „театралнија“ него данас.

Из свега што сте рекли, неминовно се намеће закључак да су Вам поменути уметници, на

Мајка храброст

Банићевић је један од симбола српског глумишта и уметник који је обележио део историје Народног позоришта. По чему га Ви посебно памтите?

Памтим га као маркантну особу достојанственог држања и као

Шта значи бити „модеран глумац“?

Играти на нов начин, који ће тек постати „mainstream“. Осим Пере, у питању су Бранко Плеша, Рахела Ферари, Стево Жигон... Њих четворо су важили међу ко-

ИНТЕРВЈУ: БРАНКО ВИДАКОВИЋ

Горко-сладак укус Ацине „Беле кафе“

Познати комад врсног znalца српског менталитета Александра Аце Поповића „Бела кафе“, ускоро ће постати саставни део драмског репертоара Сцене „Раша Плаовић“. Премијера представе, у режији Милана Нешковића, планирана је за 28. април, а главна улога је поверена Бранку Видаковићу који ће дочарати лик Момчила Јабучила, предатног богатог индустријалца, мудрог резонера који уме да сагледа дневно-политичку ситуацију, али и разуме дубоке корене онога што се догађа њему, његовој породици и његовом народу.

Иако „Растур коло“ представља одраз времена у којем је Аца писао комад, а то је скори распад СФРЈ, у договору са редитељем смо одлучили да га не користимо. Иако би то, можда, била најефектнија сцена у комаду, сматрали смо да је то данас, са ове дистанце, потпуно непотребно показивати.

Поповић у „Белој кафи“ напушта своје омиљено подручје периферијског миљеа и смешта догађаје у имућну породицу фабриканта Момчила Јабучила, у период од избијања рата 1941, па до друге половине шездесетих година. У чему се данас, две и по деценије од када је написан, огледа свевремена димензија овог комада?

Иако нисам неки велики „фан“ Аце Поповића, признајем да сам још од академије изузетан поштовалац „Беле кафе“ и „Мрешћења шарана“. То су дела која су глумачки веома изазовна и свако од нас, ко прихвати неку улогу у њима, има много материјала да је и одбрани. Конкретно, у „Белој кафи“ емоције нису „папирне“, већ су веома стварне и снажне. Рецимо, један син је комуниста, други је љотићевац. Чак и сам Момчило има доста тих старинских, солунских реченица у којима му не верујеш баш много. Дакле, све то скупа, некако, чини ово дело веома животним, људским и изазовним за играње. „Бела кафе“, као и „Мрешћења шарана“, никад неће бити „пасе комад“, зато што ће у свим временима увек моћи да се исприча прича о једној породици коју је прегазило време и самлео нови век.

Ваш јунак Момчило, глава

породице и стожер комада је, заправо, човек уз кога неизоставно иде реч понос. Упркос свим тешкоћама кроз које је пролазио, остао је поносан и доследан самом себи. Како сачувати

трагичара, до апсурдне личности, па чак и смешне с обзиром на ту његову задртост. Трудићу се да Момчила браним свим средствима. Што више буде људско биће и човек са слабостима и манама, то

он. То његово сазнање звучи веома забрињавајуће?

Да, заправо звучи као да говори о нама данас, јер смо се ми, као народ, потпуно погубили. Ко то није приметио, нека се окрене

али зато поштујемо тирани и трпимо их 10, 15, 20 година. Онда, када се појави неки нормалан човек, ми се очас договоримо да га убијемо.

Утисак је да ће и ова инсценија „Беле кафе“ понудити публици пре горак, него сладак укус тог напитка?

Ако се осврнемо на те Момчилове последње речи, које су мени врло пророчке, злослутне и истините с обзиром на све шта нам се десило деведесетих и како живимо данас, вероватно би требало да укус буде горак. Но, сигуран сам да ће се он и мењати, као и што се ликови мењају кроз комад.

Да ли ће Момчило, на крају, ипак, испити своју шољицу беле кафе?

Нећу да вам откријем ту тајну (смех).

Драмске ситуације потичу из пера врсног комедиографа, но и човека у чију се душу тада све приметније усељавала горчина. Како у жанровском смислу дефинишете овај комад?

Сви ми који радимо ову представу, подсвесно имамо неки лагани отпор према жанровском одређивању, јер је та потреба да се жанровски прате ствари довела до бројних збуњујућих резултата у позоришту, а нарочито на филму. Вероватно ће то бити нека трагикомедија. Ми ћемо гледати да комад буде истинит, као и да ликови и сукоби међу њима, такође, буду истинити, иако редитељ има прилично „померену“ кон-

Представу режирала Милан Нешковић, драматург је Молина Удовички Фотез, сценограф Весна Поповић, костимограф Марина Меденица Вукасовић, композитор Ања Ђорђевић, сценски говор поставља Радован Кнежевић, а сценски покрет Татјана Поповић. Осим нашег саговорника, улоге тумаче Олга Одановић (Мајка Јања), Павле Јеринић (Дели Јова), Вања Ејдус (Црква Руџица), Ненад Стојменовић (Срђа Злопозлећа) и Нада Шаргин (Зора Шишарка).

понос, а остаци чист, што би се рекло, и пред Богом и пред људима?

Момчило је прилагодљив човек који је научио како се преживљава. Он је од оних људи које увек помињемо са сетом, јер су имали став, кичму. Момчила је живот стварно ломио. Свашта је преживео у току овог комада, од смрти унука до распада породице која се, ипак, опет окупала. Њега можете играти на разне начине – од жилавог солунаша, преко

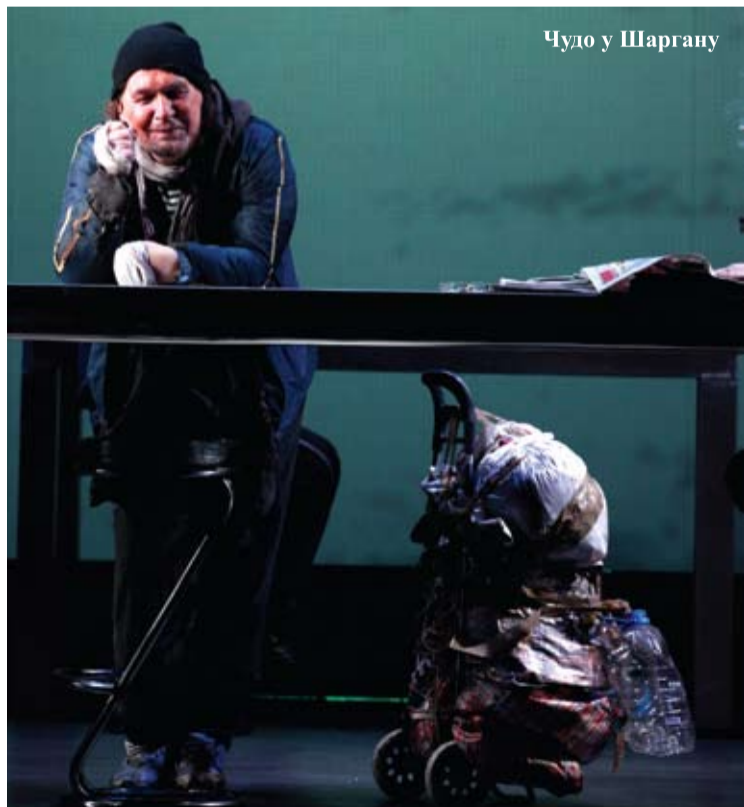
ће бити вернији и ближи и мени, а и себи. Наравно и публици, да га не би схватила као неки плакат.

Шест јунака ове приче пролази кроз све фазе и мене презимајући разне облике понашања с намером да се супротстави задатој судбини. Да ли је тај инат, испољен у различитим облицима, заправо одлика менталитета?

Ми, Срби, волимо да се хвалимо својим инатом, мада то у свету и није нека баш превише цењена особина. Инат је комплекс малог народа. Истина, у нашој историји, неколико пута нам је помогао да преживимо, али без обзира на све то, мислим да га је веома погрешно истицати као највећу и најбољу врлину овог народа. Није то никаква врлина. То је изнуђена ствар, када ви, као појединац или народ, останете без икаквог излаза па посежете за неким инстинктивним механизмима за одржање. Не треба гурати нос тамо где му није место. У том смислу, не бих ја то превише глорификовао и уздизао као важну особину те породице. Јер, инат је и њој, као и овом народу, донео многе невоље и несреће.

Момчило на крају комада поручује да зна шта све има, али да уопште више не зна ко је

око себе. Све су вредности изокренуте, а нове нису створене. Постали смо народ који је изгубио идентитет, који не зна шта је, ко је... Прва будала која се појави и поведе нас са било каквом пар-

Чудо у Шаргану

лом, ми идемо за њом. То је веома опасно. Не поштујемо демократске принципе и оне који нас воде неким мирним путем ка бољем,

цепцију у оквиру које нема намеру да прави неког реалистичног Ацу Поповића.

■ Микојан Безбрадица ■

АУТОРСКИ ПРОЈЕКАТ „МОЈЕ НАГРАДЕ“

Обрачун са корумпираним друштвом

Ауторски пројекат Маје Пелевић и Слободана Бештића, „Моје награде“, према књизи Томаса Бернхарда, биће премијерно изведен 4. априла 2015. на Сцени „Раша Плаовић“.

Представа „Моје награде“ реализује се у копродукцији са Културним центром Панчево, где ће премијера бити вече после београдске. У ауторском тиму су поред наших саговорника, Маје Пелевић и Слободана Бештића, костимограф Олга Мрђеновић, сценографи Мираш Вуксановић и Јасна Сарамандић, аутор дизајна светла Милан Коларевић, дизајн звука потписује Владимир Петричевић, а сценски говор Љиљана Мркић Поповић.

У овој интимној исповести пуној (ауто)ироније и пародије, Бернхард се на духовит, а истовремено горак начин обрачунава са корумпираним аустријским друштвом и његовим културнимazorима и обичајима. Он се истовремено сатирично осврће на све институције које сматра извором те изопачености: цркву, болницу, Академију наука, Министарство културе, партије, уметничке сенате, жирије, удружења. Парадоксално, прихватао је награде које су му током живота додељиване за романае у којима се са слашћу и презиром ругао својој домовини. У роману „Моје награде“ он врло живописно, у првом лицу, описује ситуације у којима су му додељене разне државне награде и признања, као и истовремено гнушање према онима који му награду додељују и према себи који награду

прима, углавном из материјалних разлога.

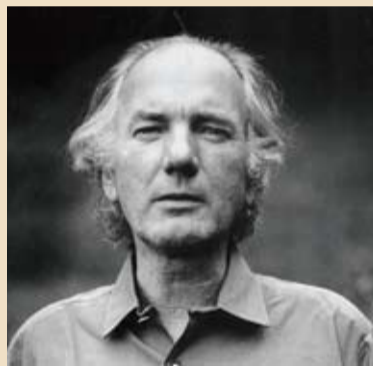
„У односу на то како је писао романае, овде је Бернхардов стил нешто другачији. „Моје награде“ су много питкије и базиране су на неким анегдотама које је он доживео када је примао та признања“, каже у изјави за Позоришне новине Слободан Бештић и напомиње да је текст веома инспиративан за играње. „Осим тих анегдота, које ми олакшавају глумачки посао, у овом тексту постоји нешто што је, наравно, много озбиљније и дубље. То је пре свега Бернхардова мисао која је, као и у његовим романима, веома оштра и цинична. Али, за разлику од романа, овде је, на неки начин, испричана мало духовитијим речником. Мене у свему овоме посебно покреће његова друштвена критичност према свим институцијама друштва. Иако се он, с обзиром на то да је био Аустријанац, бавио друштвом у својој земљи током друге половине прошлог века, прва асоцијација кад прочитате текст односи се на чињеницу да је, упркос временској дистанци, све исто као и данас“. Бештић наглашава да су Маја Пелевић и он желели да у раду на овој представи оду корак даље и да она, у извесном смислу, постане неки њихов „statement“, односно нешто што би исказало њихов став и коментар у односу на Бернхарда. „То се, пре свега, односи на то да је та Европа, у коју ми покушавамо да уђемо, мртва. Другим речима, Европа као нешто најлепше, као нешто о чему сви причају као о симболу демократије, слободе, културе и цивилизације, не постоји више у том облику какву је ми замишљали. То је сада само бајка“, оцењује Бештић и додаје како је уверен да ће ово бити једна катарзична представа.

Маја Пелевић, која је драматург и аутор редитељског концепта, подсећа да „Моје награде“

припадају Бернхардовој заоставштини и представљају неку врсту његових биографских списа. „Ово је, у неку руку, нешто што је најближе његовој аутобиографији тако да, поред тога што је Слободан рекао, ми овде можемо да видимо и неку врсту његовог епитафа. Тих девет есеја које је он писао, пронађени су и објављени тек две деценије после његове смрти. У збирци су, осим есеја, штампана три говора и једно писмо у којем објављује да иступа из чланства немачке

том примеру може да се препозна и данашње српско друштво. Она додаје да су „Моје награде“ друштвено-ангажована представа која је у жанровском смислу најближа, како је оценила „некој врсти драмске сатире, да не кажем трагикомедије што би, можда, била и најпрецизнија одредница“.

Бештић додаје да представа, иако није директно политичка, има елементе политичког театра, а то се нарочито односи на њен крај. „Она јесте сатира, односно једна

Томас Бернхард (1931–1989) је један од најзначајнијих књижевника немачког говорног подручја после II светског рата. Рођен је у Холандији, живео неко време у Баварској и у Салцбургу, али већи део живота у Аустрији. На Факултету за музику и драмске уметности „Моцартеум“ у Салцбургу је студирао музику, режију и глуму. У младости је био новинар, састављао извештаје са суђења, био књижевни, позоришни и филмски критичар, али потом се у потпуности посвећује књижевном раду. Писао је песме, приче („Амрас“), сценарио за филм „Три дана“, али најпознатији је по својој петотомној аутобиографији, драмама („Моћ навике“, „Имануел Кант“, „Председник“, „Пред пензијом“, „Прослава за Бориса“, „Ритер, Дене, Фос“, „Театармахер“...) и романима („Мраз“, „Поремећај“, „Кречана“, „Да“, „Коректура“, „Бетон“, „Губитник“, „Сеча шуме“, „Стари мајстори“, „Брисање“...)

Често је долазио у Југославију – приватно али и као предавач.

Својим делима се оштро супротстављао аустријској држави и институцијама као и католичкој цркви, што је резултирало честим скандалима, забранама, јавним осудама. Бернхард остаје доследан својој контроверзној природи и после смрти – забранио је свако објављивање његових радова и извођење његових комада унутар граница Аустрије. Упркос томе, за живота је примио бројне награде и признања, од којих су многе биле аустријске (Књижевна награда Слободног и ханзеатског града Бремена, Мала аустријска награда за књижевност, Награде „Јулијус Кампе“, „Антон Вилдгнас“, „Франц Теодор Чокор“, „Адолф Гример“, Грилпарцерова награда...).

Иако је свој приватни живот чувао од јавности и ретко давао интервјуе, остао је забележен већи део његових разговора са Куртом Хофманом. Ево неких Бернхардових мисли из тих интервјуа (касније објављених у књизи); „Кад сте млади, желите свуда да уђете. Пишете и пишете и обијате врата издавача и хоћете да уђете у сваке новине... када сам напунио четрдесет, прошло ме је... сва та лажност око тих награда и прича, то је ипак све тако грозно... То је ипак бесрамност и инфамија, али и глупост људи, све то. Тако нешто је потпуно одвратно... Већ петнаест година не прихватам никакве награде. Нити награде, нити било шта друго...“

Академије за језик и песничтво. У тим текстовима, који су писани у послератној Аустрији и односе се на друштво у тој земљи након тог национал-социјалистичког периода и Другог светског рата, ми заправо увиђамо да све те особине које је друштво имало у том периоду, има и даље. То је нешто што је у том друштву остало дубоко укорено и заправо се само преобукло у неко ново рухо“, указује Маја Пелевић и напомиње да у

духовито испричана прича која критикује различите аспекте друштва“, оценио је Бештић.

Представа је осмишљена као директна исповест публици која се налази у двострукој улози – публике, али и званица на свечаности уручења награда. У том смислу публика ће, иако не директно, бити позвана да учествује у преиспитивању друштва у којем живи и сопствене позиције у том друштву.

■ Микојан Безбрадица ■

In memoriam

Љиљана Миловановић (1956–2015)

Отишла је наша Љиља Миловановић. Посвећени професионалац, велики зналац оперске уметности и дугогодишњи члан Народног позоришта у Београду. Рођена је 14. октобра 1956. године у Куманову. На Факултету политичких наука у Београду је дипломирала 4. јануара 1980. године, а три дана пре тога је постала члан Народног позоришта које је постало и остало њена највећа љубав, до последњег даха. Посветила му је, без резерве, пуних 35 година свог живота. Прво као секретар Балета, па архивар, оперативни секретар Опере, продуцент-организатор, продуцент Опере студија, и најзад као самостални организатор Опере. Озбиљна, тиха, сталожена, одговорна, пожртвована... Тако необична појава у театру. Па ипак, сваким својим даром – један од последњих театарских посвећеника старог кова.

■ Ј.С/М.Б. ■

Рајко Лазовић (1942–2015)

Рајко Лазовић, мајстор светла, цео радни век је провео у Народном позоришту. Био је један од оних радника којима је позориште, како је рекао његов син на последњем испраћају, било друга кућа. Ширио је оптимизам око себе, свакоме је излазио у сусрет и ништа му није било тешко кад је у театру. За пожртвован рад и оданост Кући, био је награђен Плакетом Народног позоришта. Интензивно се дружио са Милетом Радуловићем, својим „Пантом“ и Живаном Сарамандићем, који су отишли пре њега. Верујем да су тамо негде сад поново заједно и да их, као и овде, Живан вози у свом црвеном Југићу.

■ М. Марковић ■

Дејан Коларов: Уживам у свакој својој улози

Тог младића лепе фигуре, ведрога лица, златне косе и великих плавих, увек радозналих очију, није било тешко запазити најпре у ансамблу, а затим као истакнутог, првог солисту, у Балету Народног позоришта у Београду. Јер, Дејан Коларов (1981) се увек истицао својом складном игром и очигледним уживањем у свим њеним стилевима – од традиционалне класике, преко неокласичне софистицираности, до модерног плеса као одраза времена садашњег.

Балетску школу „Лујо Давичо“ Коларов је завршио 1997, учећи најпре у класи Савке Иманић, а затим Иванке Лукатели која га је мудро педагошки водила и када је постао члан београдског Балета, у којем је наставио да учи и од Константина Костјукова. Похађао је више балетских и радионица савремене игре код познатих педагога Ж. Мајера, Г. Сивера, М. Монје, Во-Дина...

У раздобљу од 2000. до 2008, остварио је у матичном позоришту низ солистичких и првих улога, различитих по жанру,

извођачкој техници и плесној естетици. Главне улоге је играо у „Жизели“, „Лабудовом језеру“, „Дон Кихоту“, „Успаваној лепотици“, те балетима „Пакита“, „Франческа да Римини“, „Поподне једног фауна“, „Чудесни мандалин“...

Сарађивао је са

бројним кореографима као што су Д. Сајферт, Л. Пилипенко, В. Логунов, Ј. и П. Добријевић, И. Стани-

шић, М. Клод Пијетрагала, К. Симић, С. Зуровац, Ђ. Макаревић... Као гостујући уметник играо је у представи Наде Кокотовић „Отело је убио Ценис“ (КПГТ). На сцени Опере и театра „Мадленианум“, Коларов је одиграо главне улоге у балетима „Виолета“ Рамона Уљеа, „Моцарт“ Рената Занелија, „Нижински – златна птица“ К. Симића, а 2007. је гостовао као солиста у плесном пројекту „Килијан Балкану“.

Био је ангажован у Националној опери у Аусбургу (2008–10), где је остварио велики број главних и солистичких улога у поставкама М. Бигонцетија, Д. Бомбана, С. Делатреа, Г. Постерина, Р. Кампанеле, Г. Сота, И. Галија, М. Милера, А. Вите и других. Потом се враћа у Народно позориште, где игра у представама „Step Lightly“ (С. Леоне и П. Лајтфут), „Интервал“ (М. Колар и З. Марковић), „Songs“ (М. Бигонцети), те две улоге, Време и насловна улога, у балету „Александар“ (Р. Савковић). Гостујући у остварењима Bitef Dance Company играо је истакнуте партије у представама „Сонети“ Леа Мујића, „Божанствена комедија“ Едварда Клуга, „Оте-

осећање и сигурност који се дарују другом... Та енергија између плесних партнера заиста може, сигуран је Коларов, идејама обогатити заједничку игру.

У својим ролама Коларов тражи и налази задовољство, а најдража му је улога Време у балету „Александар“. Кореограф Савковић му је дао пуну слободу да сам креира оно што осећа.

Коларов има и кореографске склоности. Први значајнији рад је био са Зораном Марковићем коме је

био асистент на представи „Златно доба“ у Словенском народном гледалишту у Марибору. Његова прва самостална поставка, „Фелава певачица“ по драми Е. Јонеска, премијерно је изведена јануара ове године на Сцени „Раша Плаовић“ у оквиру Вечери младих кореографа, која је најавила долазак озбиљне кореографске личности на београдску играчку сцену. У програму представе он записује: „...а на нама је да бирамо куда ћемо поћи. Мој избор ће увек бити забаван“. Пут је отворен, очекујемо нове кореографске стазе.

З. Марковића и М. Колар... У Хрватском народном казалишту „Иван пл. Зајц“ на Ријеци игра у балету „Кармина бурана“ кореографа Хуга Виере (2011/12).
Још као дете Дејана Коларова је освојила слобода, контрола и координација уметничке игре. Током своје сад већ богате уметничке каријере, о свакој својој улози најпре размишља и највише пажње посвећује детаљима, инсистира на прецизности корака, искрености емоција и верује да то прави савшену целину, коју и публика воли. Дуетну игру сматра дивном, јер кроз њу се дели страст, квалитет,

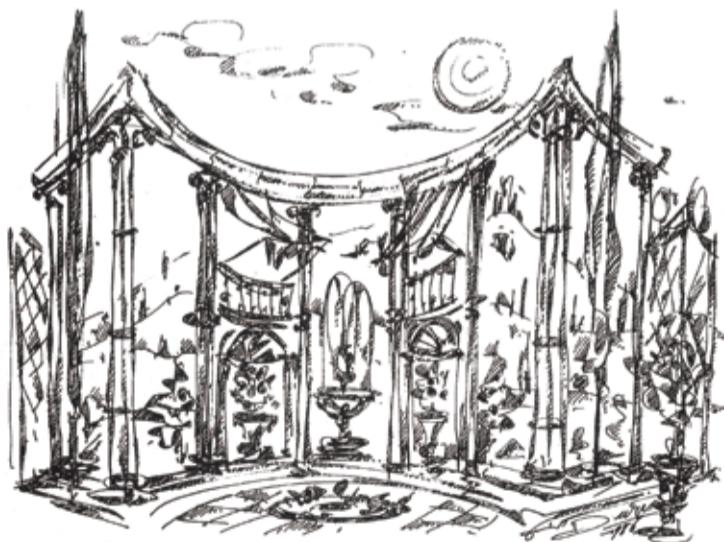
(наставиће се)

ЕРИХ ДЕКЕР (9) / ПИШЕ МИРЈАНА ОДАВИЋ

ФЕЉТОН

У професионалним и аматерским театрима

Током дугогодишњег рада у позоришту, Ерих Декер је променио три театарске куће (Југословенско драмско позориште, 1947–67; Савремено позориште, 1967–69. и Народно позориште, 1969–85), док је као гост осмишљавао сценографска решења у још неколико београдских као и неколико позоришта у унутрашњости. У Малом позоришту „Душко Радовић“, Декер је већ као пензионисани сценограф начинио сценографију за представу „Учитељ играња“ Лопеа де Вега, коју је режирао Мирослав Беловић, кореографију осмислила Лидија Пилипенко, а костиме и лутке Лана Цвијановић. Премијера је била у години светског обележавања 350-годишњице ауторове смрти, тачније 17. маја 1986. С јесени, представа је гостовала у Сарајеву, где је позоришни критичар Страхинија Шуљагић о сценографији записао: „Најпотпуније и најуспелије било је сценографско решење Ериха Декера. Шпански град, као гравира исцртан на завеси што одваја сцену од сцене, био је изванредно ликов-

Учитељ играња, Мало позориште „Душко Радовић“, 1986.

но успео и значајан за атмосферу у којој ће се одвити читава ова игра, једноставна и лака, не баш уједначених уметничких квалитета, али игра која ће свакако имати још много дана и публике“ („Ослобођење“, Сарајево, 29. септембар 1986). Ово није била прва сарадња Ериха Декера са Мирославом Беловићем. Дали је судбина опет умешала своје прсте или је у питању чиста случајност, али једна од првих и једна од последњих Декерових сцено-

графија биле су за представе које је режирао Беловић. Њихова прва сарадња је била на комаду „Деца сунца“ Максима Горког, коју је давало Академско позориште из Београда, а чије је премијерно извођење било 17. маја 1952.

И у потоњим годинама, Декер је радио за аматерска позоришта. У Академском позоришту „Бранко Крсмановић“ је креирао сценографију за две представе: „Три телефонска разговора“ Џона Мајера, у

режији Миленка Мисаиловића и костимима Данке Павловић (премијера 8. марта 1954), те „Крстарица Аурора“ Бориса Лаврењева, под редитељском палицом Сергија Харашина и у костимима Леле Станојевић (премијера 26. децембра

Поред три матичне куће, Декер је, као гост, своје сценографско умеће остваривао широм ондашње земље.

1957). Сценографију за представу „Вечити цвет“ у извођењу Аматерског позоришта „Абрашевић“, радио је 1956. Аутор текста је био Миленко Мисаиловић, редитељ Вукашин Ераковић, а костимограф Радмила Ераковић. За Аматерско драмско позориште „Слога“ из Земун осмислио је две сценографије – за комад „Поздрав шерифу“ Арсена Диклића, у режији Бранивоја Ђорђевића (премијера 28. маја 1960) и за комад Вере Рашковић и Пера Плетикосе „Пролећа недопевана“, у режији Боре Вукића (премијера 29. децембра 1961).

Ево још једне занимљивости везане за личност Ериха Декера: он је био један од првих Немаца који су после Другог светског рата ушли у Крагујевац. То се догодило 1952. године, када је добио позив од редитеља Милана Поповића да за крагујевачко Народно позориште наслика неколико декора. Убрзо, уследила је и сарадња на представи „Богојављенска ноћ“ Виљема Шекспира, коју је режирао Милан Поповић, сценографска и костимографска решења су дали гости из Београда, Ерих Декер и Мира Глишић, а чија премијера је била 25. маја 1952. Крајем те године, 20. новембра, редитељ Витомир Љубичић, сценограф Ерих Декер и костимограф Мира Глишић потписали су представу „Цврчак на огњишту“ („Бајка о домаћем огњишту“) Чарлса Дикенса, у драматизацији Б. М. Сушкевича. Са костимографом Миром Глишић, Декер је радио и у Народно позоришту у Никшићу на поставци комада „Дон Карлос“ Фридриха Шилера, у режији Вељка Мандића. Премијера је изведена 5. марта 1955. године.

(наставиће се)

ВЕЛИКА СЦЕНА

АПРИЛ 2015.

среда 19.30 СЛЕПИ МИШ оперета Јохана Штрауса 01	петак 19.30 ТРУБАДУР опера Ђузепе Вердија 03	субота 19.30 ВЕЛИКА ДРАМА драма Синише Ковачевића 04	недеља 19.30 РОМЕО И ЈУЛИЈА / ПРЕМИЈЕРА драма Вилијама Шекспира, у извођењу Радионице интеграције и Театра мултимедије 05	понедељак 19.30 СЛИКА ДОРИЈАНА ГРЕЈА балет у кореографији Владимира Логунова, према роману Оскара Вајлда 06		уторак 19.30 ЖИЗЕЛА балет Адолфа Адама 07	среда 17.00 / 21.00 РОМЕО И ЈУЛИЈА драма Вилијама Шекспира, у извођењу Радионице интеграције и Театра мултимедије 08	
четвртак 19.30 РОМЕО И ЈУЛИЈА драма Вилијама Шекспира, у извођењу Радионице интеграције и Театра мултимедије 09	уторак 12.00 ДОДЕЛА НАГРАДЕ ЗЛАТНИ БЕОЧУТ у организацији Културно-просветне заједнице Београда 14	уторак 19.30 МАЈКА ХРАБРОСТ И ЊЕНА ДЕЦА драма Бертолта Брехта 14	среда 19.30 ЉУБАВНИ НАПИТАК опера Гаэтана Доницетија 15	четвртак 19.30 СЛИКА ДОРИЈАНА ГРЕЈА балет у кореографији Владимира Логунова, према роману Оскара Вајлда 16	петак 19.30 ЧУДО У ШАРГАНУ драма Љубомира Симовића 17	субота 19.30 АТИЛА опера Ђузепе Вердија 18		недеља 19.30 ДАМА С КАМЕЛИЈАМА мелодрама Александра Диме Сина 19
понедељак 19.30 МИЗАНТРОП комедија Ж.Б.П. Молијера 20	уторак 19.30 НАБУКО опера Ђузепе Вердија 21	среда 19.30 УСПАВАНА ЛЕПОТИЦА балет П. И. Чајковског 22		четвртак 19.30 ПУТ У ДАМАСК драма Аугуста Стриндберга 23	петак 20.00 РЕНАТО БАЛЕСТРА „МОДА И ОПЕРА“ у организацији Модне агенције „Фабрика“ / откупљено 24	субота 19.00 МАДАМ БАТЕРФЛАЈ опера Ђакома Пучинија 25	недеља 19.30 ДЕРВИШ И СМРТ Б.М. Михиз / Е. Савин, по роману Меше Селимовића 26	понедељак 19.30 ГОСПОЂА МИНИСТАРКА комедија Бранислава Нушића 27
уторак 19.30 ИЗБИРАЧИЦА комедија Косте Трифковића 28	среда 19.30 ЧУДО У ШАРГАНУ драма Љубомира Симовића 29	четвртак 19.30 ТРАВИЈАТА опера Ђузепе Вердија 30	недеља 19.30 АНТИГОНА трагедија Софокла 03	понедељак 20.00 ФИНАЛНИ ИЗБОР ЗА „MISS TOURISM SERBIA“ уз подршку Туристичке организације Србије 04	уторак 19.30 МНОГО ВИКЕ НИ ОКО ЧЕГА комедија Вилијама Шекспира, гостује Народно позориште Сомбор 05	среда 19.30 СЛЕПИ МИШ оперета Јохана Штрауса 06	четвртак 19.30 СЛИКА ДОРИЈАНА ГРЕЈА балет у кореографији Владимира Логунова, према роману Оскара Вајлда 07	петак 19.30 МЕЛАНХОЛИЧНИ СНОВИ ГРОФА САВЕ ВЛАДИСЛАВИЋА / ПОВОДОМ СВЕТСКОГ ДАНА ОПЕРЕ опера Светислава Божића 08

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

среда 20.30 ЖЕНИДБА комедија Николаја В. Гогоља 01		петак 20.30 МОЈЕ НАГРАДЕ / ПРЕТПРЕМИЈЕРА по роману Т.Бернхарда, ауторски пројекат М.Пелевић и С. Баштић, копродукција 03		субота 20.30 МОЈЕ НАГРАДЕ / ПРЕМИЈЕРА по роману Т.Бернхарда, ауторски пројекат М.Пелевић и С. Баштић, копродукција 04	недеља 20.30 СТАКЛЕНА МЕНАЖЕРИЈА драма Тенесија Вилијамса 05	понедељак 20.30 ЗЛИ ДУСИ Т.М. Ригонат, по роману Ф.М. Достојевског 06	уторак 19.00 КОНЦЕРТ УЧЕНИКА поводом Дана Музичке школе „Даворин Јенко“ 07	
среда 19.00 КОНЦЕРТ ПРОФЕСОРА поводом Дана Музичке школе „Даворин Јенко“ 08	четвртак 20.30 КЊИГА ДРУГА драма Бранислава Нушића 09	уторак 20.30 МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ комедија Ерика Е. Шмита 14	среда 20.30 ЛАЖА И ПАРАЛАЖА комедија Јована Стерије Поповића 15	четвртак 20.30 СЕКСУАЛНЕ НЕУРОЗЕ НАШИХ РОДИТЕЉА драма Лукаса Берфуса 16		петак 20.30 МОЈЕ НАГРАДЕ по роману Т.Бернхарда, ауторски пројекат М.Пелевић и С. Баштић, копродукција 17	субота 20.30 КОВАЧИ комедија Милоша Николића 18	
недеља 20.30 КЊИГА ДРУГА драма Бранислава Нушића 19	уторак 20.30 ЗАГОНЕТНЕ ВАРИЈАЦИЈЕ драма Ерика Е. Шмита 21		среда 20.30 ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ комедија Оскара Вајлда 22		четвртак 20.30 СОЛУНЦИ ГОВОРЕ документарна драма Антонија Ђурића, гостујућа представа 23	петак 20.30 ТЕСЛА ИЛИ ПРИЛАГОЂАВАЊЕ АНЂЕЛА / 20 ГОДИНА ОД ПРЕМИЈЕРЕ драма Стевана Пешића 24		субота 20.30 КОД ВЕЧИТЕ СЛАВИНЕ драма Момчила Настасјевића 25
недеља 20.30 НЕСПОРАЗУМ драма Албера Камија 26	уторак 20.30 БЕЛА КАФА / ПРЕМИЈЕРА комедија Александра Поповића 28		среда 20.30 ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР комедија Јана Ануја 29		четвртак 20.30 ХАСАНАГИНИЦА драма Љубомира Симовића 30		недеља 20.30 ЛАЖА И ПАРАЛАЖА комедија Јована Стерије Поповића 03	

ДОГАЂАЈИ У АПРИЛУ

- 04.04. **МОЈЕ НАГРАДЕ / ПРЕМИЈЕРА**, по роману Томаса Бернхарда, ауторски пројекат Маје Пелевић и Слободана Баштића, копродукција са Културним центром Панчева, Сцена „Раша Плаовић“
- 05.04. **РОМЕО И ЈУЛИЈА / ПРЕМИЈЕРА**, драма Вилијама Шекспира, у извођењу Радионице интеграције и Театра мултимедије, Велика сцена
- 07.04. **КОНЦЕРТ УЧЕНИКА**, поводом Дана Музичке школе „Даворин Јенко“, у 19 часова, Сцена „Раша Плаовић“
- 08.04. **КОНЦЕРТ ПРОФЕСОРА**, поводом Дана Музичке школе „Даворин Јенко“, у 19 часова, Сцена „Раша Плаовић“
- 14.04. **ДОДЕЛА НАГРАДЕ ЗЛАТНИ БЕОЧУТ**, у организацији Културно-просветне заједнице Београда, у 12 часова, Велика сцена
- 24.04. **РЕНАТО БАЛЕСТРА „МОДА И ОПЕРА“ / откупљено**, у организацији Модне агенције „Фабрика“, у 20 часова, Велика сцена
- 24.04. **ТЕСЛА ИЛИ ПРИЛАГОЂАВАЊЕ АНЂЕЛА / 20 ГОДИНА ОД ПРЕМИЈЕРЕ**, драма Стевана Пешића, Сцена „Раша Плаовић“
- 28.04. **БЕЛА КАФА / ПРЕМИЈЕРА**, комедија Александра Поповића, Сцена „Раша Плаовић“
- 04.05. **ФИНАЛНИ ИЗБОР ЗА „MISS TOURISM SERBIA“**, уз подршку Туристичке организације Србије, у 20 часова, Велика сцена
- 05.05. **МНОГО ВИКЕ НИ ОКО ЧЕГА**, комедија Вилијама Шекспира, гостује Народно позориште Сомбор, Велика сцена
- 08.05. **МЕЛАНХОЛИЧНИ СНОВИ ГРОФА САВЕ ВЛАДИСЛАВИЋА**, опера Светислава Божића, **ПОВОДОМ СВЕТСКОГ ДАНА ОПЕРЕ**, Велика сцена

ГОСТОВАЊА У АПРИЛУ

- 05.04. **КЊИГА ДРУГА** | Глумачке свечаности „Миливоје Живановић“, Пожаревац
- 05.04. **МОЈЕ НАГРАДЕ / ПРЕМИЈЕРА** | Панчево
- 21.04. **ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ** | Студентски град
- 23.04. **НАРОДНИ ПОСЛАНИК** | Фестивал „Нушићеви дани“, Смедерево
- 27.04. **БИЗАРНО** | Зрењанин

ЦЕНТАР САВА

- 29.04. **ДОН КИХОТ**, балет Лудвига Минкуса, **ПОВОДОМ СВЕТСКОГ ДАНА ИГРЕ** - гостују Ана Циганкова, примабалерина Националног балета из Амстердама и Метју Голдинг, првак Краљевског балета из Лондона

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ ЗАДРЖАВА ПРАВО ИЗМЕНЕ РЕПЕРТОАРА

Телефон благајне: 2620-946
Телефон за групне посете: 2626-566

www.narodnpozoriste.rs ONLINE ПРОДАЈА УЛАЗНИЦА

Издавачка делатност Народног позоришта у Београду

За издавача Дејан Савић, в. д. управника | Главни уредник Позоришних новина Жељко Хубач | Заменик главног уредника Јелица Стевановић | Редакција: Микојан Безбрадица, Бранкица Кнежевић, Драган Стевовић | Сарадници: Милица Зајцев, Мирјана Одавић, Вања Косанић, Милан Марковић, Марија Кнежевић | Техничка редакција: арт директор и графички дизајнер Јован Тарбук, графички дизајнер Јелена Ратковић | Коришћене фотографије архива Народног позоришта, МПУС и личних архива | Припрема и дизајн Народно позориште у Београду | Народно позориште у Београду, Француска 3, 11000 Београд | Маркетинг 2622-180

Радно време благајне:
сваког дана од 11 до 15 и од 17 сати до почетка представе.
Недељом од 17 сати до почетка представе.